

Колись...

Олександр Чалий

Колись твоєї мами вже не буде,
і голосу її ти не почувеш,
і ти без неї наче не існуєш,
від цього не втечеш уже нікуди...

Колись її будинок спорожніє,
бо час летить, нікого не чекає,
і мама більше там не проживає,
і там тобі ніхто вже не зрадіє...

Колись у тебе очі засльозяться
бо мама тобі більше не подзвонить,
ні слова вона більше не проронить,
про неї тільки спогади лишаться...

Колись в душі відчуєш порожнечу,
Яку ніхто не зможе відновити,
ніхто не зможе маму замінити,
як зупинити в серці кровотечу...

Колись пізніше ти все зрозумієш,
що міг побути більше часу з нею.
її насолодитися душею,
але нічого ти уже не вдієш...